

EL PERFIL DE

Joan Gaspart, l'hoteler més culer

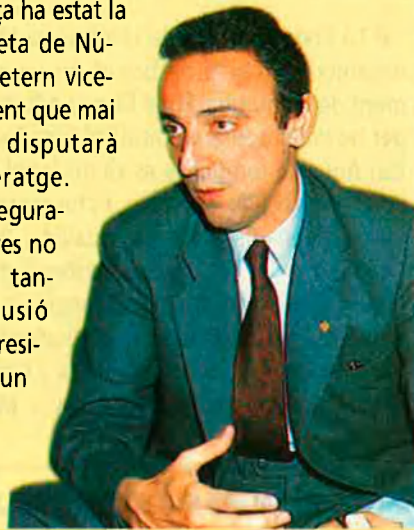
■ En el cor hi té el Barça, però els seus negocis hotelers els porta al cap. I ben posats. Pel Barça ha estat capaç de fer moltes ximpleries, com deixar plantada la família el dia de Nadal i anar-se'n a negociar un fitxatge, o remullar-se en aigües del Tàmesi després de guanyar la Copa d'Europa. Però fent d'empresari no es permet gaires excentricitats. Altres han construït hotels mastodòntics i s'han enganxat els dits, mentre que Gaspart, al capdavant de la cadena Husa, ha apostat pels serveis i s'ha dedicat sobretot a gestionar hotels propietat d'altres. I és que Joan Gaspart, a més d'una llarga figura, ha tingut sempre els peus lleugers. Com en el futbol, en els negocis calen bons regatejadors. En un sector tan dependent de modes i de canvis d'hàbits com l'hostaleria, la gràcia està a ser prou llest per deixar els negocis a temps, abans que deixin de ser-ho. Ara Gaspart s'ha desfet de la joia de la corona, el Princesa Sofia. I argumenta que és per donar a Husa un altre cop un caire d'empresa familiar. Fa pocs anys, però, deia el contrari. Des de la talaia de president de Turisme de Barcelona es deu veure el futur del sector molt més clar.

El 1930, ara fa 65 anys, el seu avi, un conserge d'hotel, va decidir arrendar una sèrie d'hotels de la Rambla, a partir dels quals va fundar Husa. La segona generació va ser la de la diversificació: sales de festa, cafeteries i restaurants. Joan Gaspart i Solves n'és la tercera i el negoci continua creixent.

Però ell és un personatge amb moltes facetes. És capaç de fer de rei Gaspar(t) portant joguines als fills dels empleats. I prou presumit per aparèixer engominat fent d'extra en l'última pel·lícula d'Antoni Ribas. És, a la vegada, profundament religiós i no li dol invertir diners en l'obra de la mare Teresa de Calcuta.

Es confessa enamorat de Barcelona, tant que fins i tot li agraden els xamfrans de Núñez y Navarro. I en política té idees més aviat simplistes. Però n'és conscient. El 83 li van proposar de presentar-se per AP i després de pensar-s'ho va contestar que no estava prou preparat. Ara es defineix com a pujolista, tot i que no convergent. Se sent molt català, però afegeix que Catalunya és com la seva casa i Espanya és el carrer, i si no hi hagués carrer no podria entrar i sortir de casa (?).

Al Barça ha estat la mà dreta de Núñez. L'etern vice-president que mai no li disputarà el lideratge. Però segurament res no li faria tanta il·lusió com presidir algun dia el club.

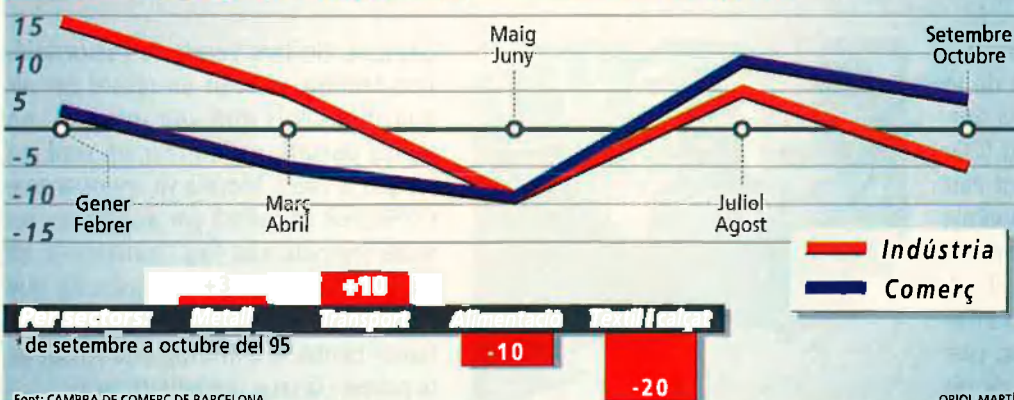

■ Corre el rumor que el president del Govern espanyol, Felipe González, ja estava preparant-se per obrir un bufet d'advocats privat i dedicar-se als seus assumptes, mentre acabava de madurar el seu propòsit de no presentar-se com a candidat en les properes eleccions generals.

El mateix rumor assegura que González no pensava a tornar a fer d'advocat laboralista, sinó que el bufet s'especialitzaria en assumptes europeus. El que ja no concreten les fonts és si la feina d'advocat seria o no compatible amb una acta de diputat i amb la direcció del partit. Però tot plegat ha quedat, de moment, aparcat. González es tornarà a presentar, perquè el recanvi en què pensava, Javier Solana, se n'ha anat a l'OTAN, i perquè sembla que les últimes enquestes que li han arribat ja no li són tan desfavorables.

■ La multinacional nord-americana Chiquita Brands ha anunciat que acceptarà el pla de futur de Dole Foods per a Pascual Hermanos, però Dole Foods es manté en la seua posició inicial. Aprova pagar als bancs el 50% del deute financer de Pascual (6.100 milions de pessetes), però el que no explica mai és que la meitat d'aquest 50% el vol fer exectiu amb l'aportació de béns immobles embargats per la mateixa banca creditora.

Els índexs de confiança empresarial al Principat

ORIOL MARTÍ